

עפ"ת 4911/10/14 - יואב בוכהנדלר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 4911-10-14 בוכהנדלר נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 932/2012-11

בפני	כב' השופט אמיר טובי
המערער	יואב בוכהנדלר
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

מהות ההליך

1. בפני ערעור על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופט ש' יציב) בנב"א 7733-01-12 מיום 19.8.14.

2. מעובדות כתב האישום עולה כי ביום 20.1.12 בסמוך לשעה 2:55, נהג המערער ברכב פרטי בדרך עירונית, מכיוון רחוב יותם לכיוון שדרות מוריה בחיפה. במהלך נסיעתו, סטה המערער מנתיב נסיעתו, פגע באי תנועה בנוי והסב לרכבו נזק. לאחר התאונה, ניגשו שוטרים למערער שישב ברכבו ושוחחו עימו. לפתע החל המערער בנסיעה ונמלט מן המקום לכיוון כיכר ספר, תוך שהוא נוהג במהירות בלתי סבירה, מזגזג בין הנתיבים בכביש ימינה ושמאלה. המערער נעצר רק בעקבות חסימת רכבו על ידי שוטרים בשדרות מוריה 59 בחיפה.

המערער נהג ברכב בהיותו נתון תחת השפעת משקאות משכרים. שכרותו התבטאה בכך שנדף ממנו ריח חריף של אלכוהול, הוא דיבר לא לעניין, זיגזג ימינה ושמאלה בנהיגתו, עיניו היו אדומות, נפל מספר פעמים, התנדנד בעמידה, התנדנד בהליכתו על הקו והתנדנד בעת ביצוע הוראות.

באותה עת נהג המערער ללא פוליסת ביטוח בת תוקף.

כתב האישום ייחס למערער עבירות של נהיגה בשכרות - לפי ס' 62(3) + 64(א)(4) + 39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 (להלן: "פקודת התעבורה"), ותקנה 169ב לתקנות התעבורה ,

תשכ"א - 1961, נהיגה ברשלנות - לפי ס' 2(62) בקשר עם ס' 2(38) לפקודת התעבורה, התנהגות בדרך הגורמת נזק לרכוש - לפי תקנה 21(ב)2(2) לתקנות התעבורה, סטייה מנתיב נסיעה - לפי תקנה 40(א) לתקנות התעבורה, נהיגה במהירות בלתי סבירה - לפי תקנה 51 לתקנות התעבורה, ושימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף - לפי ס' 2 לפקודת ביטוח מנועי [נוסח חדש], תש"ל - 1970.

3. המערער כפר בעובדות כתב האישום, ולאחר שמיעת ראיות הורשע בעבירות של נהיגה בשכרות וסטייה ברשלנות מנתיב נסיעה, וזוכה מיתר העבירות שיוחסו לו, קרי התנהגות בדרך הגורמת נזק לרכוש, נהיגה במהירות בלתי סבירה ושימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף.

4. על המערער הוטלו העונשים הבאים: פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 33 חודשים, מתוכם 30 חודשים בפועל ו-3 חודשים על תנאי למשך 3 שנים, בניכוי 6 חודשים בהם היה פסול מנהלית ושיפוטית; 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירה של סירוב לתת דגימת אוויר נשוף או דגימת דם לפי דרישת שוטר, או עבירה של נהיגת רכב כשהוא פסול מלקבל או מלהחזיק ברישיון נהיגה וכן קנס בסך 1,000 ש"ח.

הכרעת דינו של בית משפט קמא

5. בהכרעת דינו, סקר בית משפט קמא בפירוט את מלוא העדויות והראיות שהובאו בפניו וקבע כי הוא נותן אמון מלא בגרסת השוטרים לגבי האירוע.

על סמך כלל הראיות שנפרשו בפניו קבע בית משפט קמא עובדתית, מעל לכל ספק סביר, כי ביום 20.1.12 שעה 2:44 לערך סיירו השוטרים רס"ר בן שטרית ומצגר בניידת משטרה שאות הכינוי שלה היה 415 ברחוב יותם בכרמל וחלפו על פני הרכב בו נהג המערער, באיטיות, בנתיב השמאלי. מיד כשחלפו על פני הרכב שמעו קול מכה. רס"ר בן שטרית הפנה ראשו לאחור וראה את הרכב כאשר פינתו הימנית צמודה לאי התנועה שנמצא בצד ימין. השוטרים עצרו הניידת וניגשו אל עבר הרכב. בן שטרית שאל את המערער מהיכן הגיע והמערער השיב כי הכל בסדר ואין לו מה לדאוג. מהמערער נדף ריח חריף של אלכוהול. מהרכב נשמעה מוזיקה רועשת. בן שטרית ביקש מהמערער להנמיך את קול המוזיקה, אך הלה לא מצא את הכפתור שבאמצעותו ניתן היה להנמיך את המוזיקה. השוטרים זזו מעט מהרכב והמערער נסע מהמקום במהירות גבוהה. השוטרים נכנסו מיד לניידת והחלו במרדף אחר המערער שהמשיך בנסיעה תוך זיגזוג ימינה ושמאלה. במהלך המרדף ביקשו השוטרים סיוע מהמשל"ט שישלח ניידות נוספות לחסום הרכב. המשל"ט שיגר קריאה לניידות לחסום הרכב בשעה 02:44. בהמשך הדרך, בשדרות מוריה, הרמזור בכיוון נסיעתו של המערער דלק באדום, המערער עצר והניידת חסמה המשך דרכו. בן שטרית ומצגר ירדו מהניידת, ניגשו לרכב ובן שטרית ביקש מהמערער לצאת מהרכב. המערער סרב ולחץ על דוושת הגז למרות שהיה בהילוך סרק. המערער ניסה לשלב את הרכב להילוך, אך לא הצליח. השוטרים השתמשו בכוח כדי להוציא את המערער מהרכב והמערער הוסע לתחנת המשטרה ע"י השוטרים בניידת שבאו לעזרה.

בתחנת המשטרה בוצעה למערער בדיקת ינשוף ולאחר שתי נשיפות פסולות, שתי נשיפות אסורות, הצליח לבסוף לבצע נשיפה שצלחה.

בן שטרית ומצגר התרשמו מהתנהגותו של המערער כי הוא שיכור. רושם כזה גם הותיר המערער על השוטרים רס"ל חמד שהסיעו לתחנת המשטרה. בתחנת המשטרה מילא בן שטרית דו"ח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות (ת/1), ממנו עולה כי המערער התנדנד, סרב לבצע את מבחן ההליכה על הקו בנימוק שהוא מבקש שיקחו את הרכב לחניון נעמן, לא בוצע מבחן הבאת אצבע לאף מכיוון שהמערער התנדנד בעת ביצוע ההוראות.

6. בית משפט קמא דחה את גרסתו של המערער לפיה האירוע התרחש לפני חצות הלילה, כעשרים דקות לאחר שעזב פאב בו אכל ארוחה דשנה ושתה שתי כוסות ויסקי. בית המשפט עמד על מטרת גרסה זו לתמוך בטענה כי המשקאות ששתה המערער לא הספיקו להיספג בדמו ולכן לא השפיעו על נהיגתו לאחר שיצא מן הפאב. בית המשפט קבע כי המערער עזב פאב בשם "דיוק" בשעה 23:23 לערך, לאחר ששילם חשבון בסך ₪250, וזאת קבע על סמך זהות בין מספר כרטיס האשראי שנתפס על המערער לבין מספר כרטיס האשראי באמצעותו שולם החשבון (נ/2).

לאור העובדה כי בחקירתו ובדבריו לשוטרים טען המערער כי בילה בפאב בשם "בראון", העיר בית המשפט כי ניתן להבין מכך שהמערער היה נתון תחת השפעת אלכוהול במידה כזו שאף לא זכר את שם הפאב בו שהה עובר לאירוע, וייתכן גם מצב שהמערער היה בפאב "דיוק" ולאחר מכן עבר לבלות בפאב "בראון".

צוין כי שקריו של המערער לגבי שעת האירוע הינם מהותיים לנושא שבמחלוקת, שהוא השפעת האלכוהול אותו שתה לפני האירוע על אופן נהיגתו, והם משמשים חיזוק לעדויות התביעה כי המערער היה תחת השפעת אלכוהול בעת שנהג.

7. בית משפט קמא הפנה לכך שהמצב המשפטי כיום מאפשר לקבוע על סמך התנהגותו של המערער כי היה נתון תחת השפעת משקאות משכרים. נקבע כי מכלל הראיות שהביאה התביעה ברור מעל לכל ספק סביר כי המערער היה שיכור בעת שנהג. בית המשפט קיבל את עדויותיהם של השוטרים בן שטרית ומצגר לגבי אופן התנהגותו של המערער בעת שנהג ועד שהוצא מהרכב ונעצר, המעידה על כך שרמת השכרות בה היה נתון השפיעה על אופן נהיגתו. על כן, הרשיע בית משפט קמא את המערער בעבירות של נהיגה בשכרות וסטיה ברשלנות מנתיב נסיעה.

מנגד, נקבע כי לא הוכח שהמערער נהג ברכב ללא ביטוח. כמו כן, לא שוכנע בית המשפט כי הנזק המזערי שנמצא בגלגל הימני של הרכב נגרם כתוצאה מפגיעת הרכב בשטח ההפרדה, ולא מצא כי המערער נהג ברכב במהירות בלתי סבירה. לכן, זוכה המערער מעבירות אלו.

גזר דינו של בית משפט קמא

9. בגזר דינו קבע בית משפט קמא כי מתחם הענישה ההולם של נהיגת רכב בשכרות הוא פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה שבין 24 חודשים (פסילת חובה) ל-48 חודשים, עונש מאסר, בדרך כלל מותנה, לתקופה שבין 4 ל-10 חודשים, וכן קנס כספי בסך 1,000 - 2,000 ₪.

בית המשפט ציין כי במקרה בו מורשע הנאשם בעבירת נהיגה בשכרות לפי סעיף 62(3), אין מקום לסטות כלפי מטה מהרף הנמוך של הענישה הדורש פסילת חובה של 24 חודשים.

בהתחשב בכך שהמערער נוהג משנת 1999 ולחובתו 16 הרשעות קודמות, ואין בעברו מקרה של נהיגה בשכרות, לא מצא בית משפט קמא מקום להחמיר עמו מעבר למקובל או להקל עימו. על כן, הוטלו עליו העונשים המפורטים בסעיף 4 לעיל.

טענות המערער

10. לטענת המערער, טעה בית משפט קמא בכך שסמך על עדויות השוטרים בן שטרית ומצגר, שכן מדובר בעדויות שהן העתק האחת מהשניה, מבלי שאף טרחו לשנות באופן מסוים את העובדות.

בנוסף נטען כי הזכ"ד שנרשם על ידי בן שטרית אינו נכון, חובר בדיעבד תוך התאמה לעובדות שקריות, ולראיה, נכתב במספר צבעים שונים.

עוד הפנה המערער לכך שכל אחד מהשוטרים טען כי הוא זה שנהג ברכב המשטרתי בעת האירוע.

נטען כי בעדותו של בן שטרית ישנה סתירה בין השעה בה דיווח למוקד (2:45) לבין השעה הרשומה בזכ"ד (2:55), וכי עיון במסמכים מוכיח כי השעה לא נרשמה בזמן אמת אלא הותאמה לעובדות.

נטען כי השוטרים שהביאו את הדיווחים מהמשל"ט ומהמטה לגבי הודעות הניידת על האירוע בחרו להביא עובדות מסוימות ולהעלים אחרות, למרות שנדרשו להביא את כלל הדיווחים בזמן הרלוונטי לאירוע.

עוד הוסיף המערער כי ככל שהוכחה שכרות, הרי שזו הוכחה למעלה משלוש שעות מאז שנהג, ומכאן שלא ניתן להרשיעו בשכרות בעת נהיגה.

מעבר לכך, נטען כי בית משפט קמא שגה בקובעו כי לא חלה חובת יידוע של המערער ביחס לכישלונו בבדיקת המאפיינים.

טענות המשיבה

10. לטענת המשיבה, אין ספק בנוגע לשעת האירוע, באשר שני השוטרים שנכחו באירוע ציינו בדוחות הפעולה שלהם שעה זהה. חיזוק לכך ניתן למצוא בשעת חקירתו של המערער ובעדותו של רפ"ק גבאי מהמשל"ט, שהעיד כי ההודעה על הרכב בבריחה התקבלה בשעה 2:44.

המשיבה הפנתה לקיומן של מספר עדויות בתיק המוכיחות, במצטבר, כי המערער נהג בהיותו שיכור. בהקשר זה הפנתה להודאתו של המערער כי שתה וויסקי בפאב לפני שנעצר, ריח האלכוהול החזק שנדף מפיו, אופן נהיגתו ופגיעתו עם הרכב באי התנועה, העובדה כי לא מצא את הכפתור להחלשת עוצמת המוסיקה ברכב, התרשמות השוטרים כי היה שיכור ודיבר לא לעניין. לטענת המשיבה, די בכל אלה להוכחת שכרותו של המערער.

המשיבה הוסיפה כי למערער בוצעה בדיקת ינשוף שתוצאתה היתה 1,430 מק"ג אלכוהול בליטר אוויר נשוף, אך זו לא הוגשה למען הזהירות, היות ובבדיקות נשיפה קודמות שבוצעו לו נמצא אלכוהול בפיו ובדיקות אלו נפסלו.

דין והכרעה

11. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים ובחנתי את הראיות שהוצגו בפני בית משפט קמא ואת פסק דינו, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות הן ביחס להרשעת המערער והן ביחס לעונשים שהוטלו עליו.

12. כתב האישום מייחס למערער נהיגה בשכרות על סמך אופן נהיגתו והתנהגותו המעידים על היותו תחת השפעת אלכוהול במידה השוללת את כושרו לנהוג ברכב. לצורך כך התבססה המשיבה על עדויות השוטרים שטיפלו באירוע והתרשמו מהיות המערער שיכור ומידת שכרותו. המשיבה העדיפה שלא להסתמך על בדיקת הינשוף לצורך הוכחת טענת השכרות, לדבריה, למען הזהירות, מחשש כי נותר אלכוהול בפיו של המערער בעת ביצוע הבדיקה. יוער כי פלט הבדיקה (ת/16) הוגש רק במסגרת פרשת ההגנה, וזאת לצורך הוכחת שעת ביצוע הבדיקה, לאור הטענות אותן העלה המערער לעניין זה. זאת, לאחר שהתנגדותו של ב"כ המערער להגשת הפלט, כתמיכה בשכרותו של המערער, התקבלה. מכאן, שהכרעת דינו של בית משפט קמא והממצאים העובדתיים שנקבעו בה מבוססים על קביעותיו ביחס למהימנות העדים, וכנגד כך מופנה הערעור בעיקרו.

13. כלל מושרש הוא בשיטתנו המשפטית שערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בקביעות מהימנות עדים, למעט מקרים חריגים, שבהם נפלה טעות של ממש במסקנותיה ובקביעותיה של הערכאה הדיונית (ראו בעניין זה ע"פ 4286/08 **אלהואשלה נ' מדינת ישראל** (14.1.09); רע"פ 1978/09 **בני גלבוש נגד מדינת ישראל** (23.3.09); רע"פ 735/11 **שי מזור נגד מדינת ישראל** (26.1.11); רע"פ 6867/11 **בהיל ג' בארין נגד מדינת ישראל** (27.9.11)).

יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בע"פ 5008/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (14.3.11):

"הערעור מתמקד בהשגות על הערכת מהימנותם של העדים, ועל קביעותיו העובדתיות של בית המשפט הנכבד קמא. ברם, כלל ידוע הוא, שערכאת הערעור ככלל איננה נוטה להתערב בקביעות עובדתיות ובממצאי מהימנות של הערכאה הדיונית. אחד הטעמים המרכזיים לכך הוא שהערכאה הדיונית נהנית מהיתרון שבהתרשמות ישירה מהעדים וכמו כן יש לה ניסיון רב בהערכת עדויות וקביעת מהימנותם של עדים... התערבות של ערכאת הערעור בממצאי עובדה ומהימנות, תיעשה רק באותם מקרים, שבהם נמצא כי נפלה טעות מהותית בהערכת העדויות ומהימנותן, או שהמסקנות שאליהן הגיעה הערכאה הדיונית אינן מתחייבות מן העובדות, כפי שהוצגו..."

עניינו של המערער אינו נימנה עם אותם מקרים חריגים בהם נפלה בממצאים העובדתיים ובמסקנות שנקבעו על ידי בית משפט קמא, טעות שיש בה כדי להצדיק התערבותה של ערכאת הערעור.

14. לא מצאתי ממש בטענתו של המערער כי דוחות הפעולה של בן שטרית ומצגר הועתקו זה מזה. עיון בשני דוחות הפעולה מעלה כי אכן מדובר בתיאור זהה של ההתרחשויות, אך כל אחד מהם תיאר זאת בשפתו ומנקודת מבטו הוא. נהפוך הוא, העובדה שתיאור האירוע כפי שהובא מפי השניים היה עקבי, תורמת למהימנות עדותם באשר להתרחשויות. בצדק קיבל בית משפט קמא את גרסתם לאירוע כמהימנה ודחה את גרסתו של המערער.

יצוין כי לא מצאתי סתירה מהותית גם בכך שהן בן שטרית והן מצגר דיווחו כל אחד בעדותו בבית המשפט כי הוא זה שנהג ברכב. מדוחות הפעולה עולה כי בתחילת האירוע נהג מצגר בעוד בן שטרית ישב במושב הנוסע לצידו, ואילו בחלקו השני של האירוע, עת חזרו השניים לרכב לאחר שהמערער החל במנוסה, ישב בן שטרית מאחורי ההגה כשמצגר לצידו. מכאן שניתן להבין, במרחק של למעלה משנה מאז האירוע, את זכרוננו המוטעה של בן שטרית בנקודה זו. מכל מקום, אין בכך כדי לפגום במהימנות עדותם של השניים.

לא מצאתי גם כל ממש בטענת המערער לפיה דו"ח הפעולה של בן שטרית חובר בדיעבד תוך התאמת פרטים בו. כראיה לטענתו נסמך המערער על כך שהדו"ח נכתב בשני סוגי דיו שונים. ואולם, בשולי הדו"ח צוין במפורש על ידי בן שטרית, כי העט בו נכתב הדו"ח הוחלף בשל כך שהדיו בעט בו החל לכתוב, נגמר. איני מוצא כל סיבה לפקפק בנכונות הדברים, בפרט כאשר כל מחציתו השניה של הדו"ח נרשמה באותו סוג

דיו לאחר שזה הוחלף.

15. טענתו העיקרית של המערער נוגעת לשעת האירוע. בעוד כתב האישום נוקב בשעה 2:55 וכך נקבע גם בהכרעת הדין, טוען המערער כי בשעה זו כבר היה בתחנת המשטרה שכן האירוע התרחש סמוך לשעה 23:30. בתמיכה לטענה זו הציג המערער קבלה על תשלום חשבון מפאב ה- "דיוק" ששולם בשעה 23:23. לדבריו, מיד לאחר מכן יצא מן הפאב והחל בנהיגה.

בדין דחה בית משפט קמא טענה זו. כאמור, משנמצא כי עדויותיהם של בן שטרית ומצגר מהימנות, אין כל סיבה שלא לתת אמון מלא בדבריהם ביחס לשעת האירוע. בדוחות הפעולה צוינה שעה זהה כשעת האירוע, ובעדותם על דוכן העדים עמדו השניים על גרסתם ובית המשפט האמין לדבריהם.

שעת האירוע המצוינת בכתב האישום נתמכת גם בעדותו של רפ"ק גבאי ובדוחות המשל"ט שהביא עימו. גבאי הסביר בעדותו כי מרצועת השידור שהוקלטה עולה כי שעת הדיווח על תחילת האירוע הינה 2:44. עדותו נמצאה מהימנה על ידי בית משפט קמא.

כפי שהעיר בית משפט קמא, בקבלת התשלום שהציג המערער אין די כדי לערער את הקביעה הנ"ל, היות ובדבריו לשוטרים טען כי היה בפאב "בראון" ולא בפאב "דיוק", ולא מן הנמנע כי אכן בילה גם בפאב "בראון" לפני שנכנס לרכבו.

16. טענה נוספת של המערער נוגעת לאופן יישום קביעותיו של בית המשפט העליון בפסק הדין שניתן בדנ"פ 1668/13 **ארביב נ' מדינת ישראל** (6.6.13).

בעפ"ת (מרכז) 23854-12-10 **ארביב נ' מדינת ישראל** (3.4.11) קבע כב' השופט סטולר כי מחובת השוטרים להודיע לנהג שכשל בביצוע בדיקת מאפיינים אודות כשלונו בבדיקה ולהסביר לו כי עומדת לו הזכות לבצע בדיקת מעבדה באופן פרטי, אשר תוכיח כי אחוז האלכוהול בדמו אינו עולה על הסף שנקבע בתקנות.

על קביעה זו הגישה המדינה בקשת רשות ערעור, רע"פ 3807/11 **מדינת ישראל נ' ארביב** (18.2.13) (להלן: "רע"פ ארביב"), בו הסכימה המדינה להמלצת בית המשפט, לפיה ידחה הערעור במישור הקונקרטי, לאור העובדה כי מדובר בגלגול שלישי ובשל חלוף הזמן. עם זאת, התקבל הערעור במישור הכללי, ונקבע כי תחת האמור בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, תיתוסף לטופס כתב האישום הנמסר לנהג מיד לאחר ביצוע בדיקות השכרות, אזהרה כי בדיקות אלה, לרבות בדיקת המאפיינים, עשויות לשמש כנגדו לצורך הוכחת אשמתו בעבירות המיוחסות לו, וכן ידוע אודות אפשרותו להיוועץ בעו"ד באשר למשמעויות המשפטיות של כתב האישום.

העבירה שבוצעה על ידי המערער, בוצעה בשנת 2012 וברי כי האמור ברע"פ ארביב אינו חל בעניינו. כמו כן, הואיל ובעת ביצוע העבירה נשוא עניינו, היתה הסוגיה תלויה ועומדת בפני בית המשפט העליון ולאור פסיקת בית המשפט העליון בסופו של יום, לא ניתן לקבל את טענת המערער לפיה נקבעה בפסק דינו של כב' השופט סטולר הלכה מחייבת. כך הבהיר גם בית המשפט העליון בדנ"פ 1668/13 **ארביב נ' מדינת ישראל** (6.6.2013), אשר בא בעקבות פסק הדין ברע"פ ארביב: "במקרה שלפני לא נקבעה כל הלכה גלויה ומפורשת. ניכר מלשונו של פסק הדין שבית המשפט אינו מבקש להכריע בשאלות העקרוניות בהן דן בית המשפט המחוזי וכן אינו מבקש לקבוע הלכה חדשנית בעניין חובת הידוע של נהג החשוד בנהיגה בשכרות. לכל היותר, יש לראות בפסק דינו הנחיות למשיבה בנוגע ליישום טכני של סעיף 64ב(א)(4) לפקודת התעבורה בהעדר הנחיות מתאימות בדבר החקיקה".

מכאן, שלא נפל פגם בקביעתו של בית משפט קמא כי על השוטרים לא חלה במקרה דנן חובת ידוע של המערער אודות כישלונם בבדיקת המאפיינים, והעובדה שלא יודע על כך אין בה כדי להביא לזיכוי מעבירת נהיגה בשכרות.

17. לסיכום הדברים, הכרעת דינו של בית משפט קמא, נותנת מענה ראוי לכל הטענות וההשגות שהעלה המערער ומתבססת על ממצאי מהימנות של העדים שהופיעו בפניו. על כן לא ראיתי כל מקום להתערב בה.

18. המערער השיג בערעורו גם על גזר הדין. נקודת הפתיחה של הדיון היא בכלל המושרש בפסיקה לפיו ערכאת הערעור לא תתערב בעונש שנגזר על ידי הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים בהם סתתה אותה ערכאה באופן קיצוני מרמת הענישה המקובלת בנסיבות דומות או כאשר מדובר בטעות של ממש שנפלה בגזר דינו של בית משפט קמא (ראו לדוגמא: ע"פ 9097/05 **מדינת ישראל נ' ורשילובסקי** (3.7.06) וע"פ 1323/08 **מדינת ישראל נ' פלוני** (29.10.08)).

בפסק דין שניתן אך לפני פחות מחודשיים בע"פ 2848/14 **סיגר נ' מדינת ישראל** (12.11.14) חזר כב' השופט ג'ובארן על הדברים בקבעו כי:

"מעטים הם המקרים בהם תבחר ערכאת הערעור להתערב בגזר הדין שנקבע על ידי הערכאה הדיונית. רק אם "הערכאה הדיונית נכשלה בטעות או שהעונש שנגזר על ידה חורג במידה קיצונית מן העונשים המוטלים, בדרך כלל, בנסיבות דומות" לא יהיה מנוס, אלא לתקן את המעוות".

לא מצאתי כי בעניינו, התקיימו אותן נסיבות חריגות או אותם טעמים שיצדיקו התערבות בענישה שנקבעה על ידי הערכאה הדיונית, וכן לא מצאתי כי העונש שנגזר על המשיב חורג ממתחם הענישה המקובל.

לא למותר לציין, כי הטענה כנגד חומרת העונש נטענה בצורה לקונית ביותר ובלתי מפורטת וגם בטיעוניו בפניו לא הרחיב על כך ב"כ המערער. כך, שלא הובא בפני כל נימוק מיוחד להתערבות בגזר הדין.

19. בית המשפט העליון חזר לא אחת על עמדתו כי אין להקל עם הנוהגים בשכרות, ויש ליצור ענישה מרתיעה וכואבת, למען ידע כל אדם כי אם ינהג ברכב בהיותו תחת השפעת אלכוהול, יישפט בכל חומרת הדין.

יפים לעניין זה דבריו של כבוד השופט סלים ג'ובראן ברע"פ 6418/07 **עמית כהן נ' מדינת ישראל** (5.9.07):

"נהיגה במצב של שכרות היא עבירה המסכנת לא רק את הנהג פורע החוק אלא את הנוסעים עימו ואת המכוניות שבקרבתן הוא נוסע. נהג אשר מוכן לנהוג במצב של שכרות צריך לדעת, כי באם יתפס, צפוי הוא להיענש בחומרה רבה".

ויפים לעניינו גם הדברים שנאמרו מפיו של כב' השופט שוהם ברע"פ 2829/13 **מוריאל נ' מדינת ישראל** (29.4.13):

"לגופו של עניין, מן הראוי לחזור על דברים שנאמרו על-ידי לא אחת, כי נהיגה בשכרות הינה אחת מן הסיבות המרכזיות לגרימתן של תאונות דרכים, דבר המסכן את שלום הציבור ופוגע בביטחונו. אשר על כן, מדיניות הענישה בעבירות אלה, מחייבת את בית-המשפט לנהוג ביד קשה בנהגים שיכורים - תהא רמת האלכוהול בדמם, אשר תהא (ראו, לעניין זה, רע"פ 861/13 פנאדקה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.2.2013); רע"פ 3343/04 נפתז' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.5.2004)). אשר על כן, לא בכדי בחר המחוקק להגביל את שיקול דעתו של בית-המשפט, בקובעו בסעיף 39א לפקודת התעבורה עונש פסילה מינימלי, בגין הרשעה בעבירה של נהיגה בשכרות".

20. כאמור, סעיף 39א לפקודת התעבורה קובע עונש פסילה מינימלי לתקופה של 24 חודשים בגין עבירת נהיגה בשכרות לפי סעיף 62(3) לפקודה. על המערער נגזרו 30 חודשי פסילה, בצד מאסר מותנה וקנס.

בהתחשב בעברו התעבורתי של המערער, לחובתו נצברו 16 עבירות תנועה קודמות, לרבות עבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים בגינה הורשע לאחר ביצוע העבירה נשוא הדיון, וכן בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה ובין היתר מידת שכרותו העולה מאופן התנהגותו, אופן נהיגתו תחת השפעת האלכוהול וניסיונו להימלט מן השוטרים, אני סבור כי גזר דינו של בית משפט קמא אינו מחמיר במידה המצדיקה התערבות.

אשר על כן, הערעור נדחה על שני חלקיו.

ניתן היום, ט"ז טבת תשע"ה, 07 ינואר 2015, בהעדר הצדדים.